בסוד שיח
To Live

מכתב מאשתו של "שוטר ההתנתקות"

"זה קטע שכתבתי לסדנת כתיבה יוצרת שאני משתתפת בה, ואני רוצה לשתף גם אתכם.

"כמה ימים לא ראיתי אותו, בשלפון במעט ולא יכולנו לדבר בגלל קשיי קליטה. אני רק יודעת איך הוא יצא למשימה, תדוי מוטיבציה לשמור לנו על הדמוקרטיה.

"אנחנו לא פוליטיים. בניגוד לאנשים אחרים לא ראינו אף פעם את עצמנו מזדהים עם מפלגה כלשהי למרות שברור־כלל אנחנו מחליטים בסוף לאיזו מפלגה להצביע.

"בעלי לא־מאמין את עצמנו כשליח של שירן. אבל הוא רואה את הצורך לשמור על החלטות הממשלה. לשמור על המדינה שלנו כמדינת חוק.

"אז ביום חמישי בערב סוף סוף יכולתי לדבר איתו. "את" לא מאמינה מה שעברנו כאן", הוא אמר לי. חשבתי שהוא מתכוון להתפרעויות של הימין הקיצוני. אבל הוא המשיך בסנגון הזה. "זה" מה שהרבה הפגנות. אבל אף פעם לא ראיתי דבר כזה. המוני בני אדם, פשוט המונים כמו נחיל ענק של רבבות, או עוד עצום שרואים בסרטים על אפריקה, שזה נראה בהתחלה מפחיד.

"אבל לא היה שם עוד, היו שם אנשים. אנשים שמחים, אכפתיים ומלאים באמונה. אנשים שרר בם התייחסו אלינו באהבה גדולה. אנשים שעזרו זה לזה והתנגנו בסדר מופתי. אנשים שהשאירו את התיקים שלהם ללא חשש שמישהו ינסה לגנוב.

"הסתכלתי עליהן, עמדנו בכמויות של שוטר רים וחיילים, אף פעם לא ראיתי כמויות כאלה בארץ. רק בכבישי של "דאעש עלינו, גם אצלנו היה סדר, אבל סדר מסוג אחר. סדר כפוי. סדר של מנגנון מוכוכת ללא רגש.

"היו כאלה שלא החזיקו מעמד ובכנעו. התחר לו לדבר עם המפגינים. היו חיילים שהכירו אותם מהאוניברסיטה. אני חשבתי שאני אצליח להישאר השוטר הקשוח. שכנעתי את עצמי שאני ממלא את תפקידי במדינה דמוקרטית. אבל כשהסתכל־תי על חלק מחבריי ששמרו על מבנים קרים ריי־קים ושם – נבהלתי. זה לא נראה לי אנושי. זה לא נראה לי אמיתי. איפה הדוות "המשימה" משהו כאן כלכך מוזר.

"מולנו עמדו אנשים שבמחשים שהם יוצאים להגן על האחים שלהם מפשע נורא, אבל הם לא נראים כועסים, ולא שונאים. ואילו אנחנו, איזה תפקיד מילאנו באף פתאום ראיתי את עצמי בס־רט. נזכרתי בכל הסרטים שראינו פעם. שאלתי את עצמי איך היד מתבזנו עלינו צופה בלתי משר־תד אם היו מולם חלק מסרט על מסר.

"ואז נשברתי. פתאום לאנשים האלה, שהם בסך־הכל אזרחי מדינתי, שתפקידי הטבעי הוא להגן עליהם, תוך כדי שיחה הבחתי להם רבמחה אחת: לשאול את הדרגים שמעליי מה בעצם המט־רה של כל זה?

"יצאתי למשימה במטרד לשמור על שלטי החוק, ראיתי את הצעירות והאלית שהכנו למפגי־נים, אבל לא ראיתי שם פרדעי חוק. ראיתי שם אנ־שים בעלי מוסר אדיר.

"אז הבטחתי לעצמי עוד משהו - אני חייב לבדר מה עושה אותם כאלהי מה הניע אותם לע־מוד בתנאים קשים כל־כך במשך כמה ימים, בשאין בליהם לא שנאה ולא אלימות?"

את כל זה ניסה בעלי להעביר לי בטלפון. אף פעם לא דיבר בסנגון כזה. חשבתי שיד הדיבורית יתמהת המצטברים של הימים האחרונים. אבל זה לא עדיב אותו כאן.

"את חייבת להדות שם", הוא אומר לי. "אני מבטיח לך שזה היה עושה לך את זה".

אכן, לא הייתי שם, אבל משהו מתחיל לעשות לי את זה. מוצא חן בעיני השינוי הצפוי שעבר בעלי. ההתלהבות שלו. החדות שבקולו. יש כאן משהו סוף שקשה שלא לאהוב.

ואני פונה לכתוב: אני לא יודעת איך כולנו נעבור את התקופה הזאת אני רק מקווה שיהיה טוב לכולנו".

(מתוך אתר "שוברים")

כדאי להסיף בתגובת משטרה.

"דעלך הוא יהודי קדוש"

מעשים של מקודבים ובני משפחה לעיב את המקובל רבי יצחק כדקדי זצ"ל בשולחיקה, מגעי לקו אחת בדיוקו. ובכלתו בבעיון תבי כלוב לצדיקים מפלגתיים מעל משאית טע אר סוקים) ברחבי הארץ, היה מעשה נחמל, משום שהאיש היה באמת צדיק בכל קבדיותו, ובי תן היה כך לנחוג בו משום שבתוצתו המשפל גת.

האדמו"ר מלעלוב, רבי אברהם בירדמן זצוק"ל אמר לי בפתקי שיחה על אישיותו: "דע לך כי הוא מקובל אמיתי איש קדוש, והאדמו"ר שבעצמו היה מהאדיקים הגמדולים ידע מה שהוא מדבר.

אישיות רבדית חשובה שאספה שעות רבות עם זקני כדורי, ותפעל במיוחד מגודל צניעותי בתוך תשפלתו שאליהן חבריה שבחה עצומה, בכל עת ובכל זמן.

"הוא במעט ולא אכל. היו פדרסים לו בפנה לכמה פרוסות או מלפפון וגם את זה הוא אכל לשליש ולרביע. עוף בבראה לא אכל כל ימיו".

היה שתקן ובאשר דיבר היה זה בדרך כלל בעל כוהוי או מתוך נימוס. כוח הזיכרון שלו היה פלאי וכאשר אחד מעבקי המקובלים שאל אותו מה סוד בוח הזכרון המיוחד שלך, השיב לו: זה סוד, איני רוצה לגלות.

הקמיצות שלו היו עבורות והזכיר עצמן בשקרים רבים. עד לפני כמשש שנים כתבב את הקמיעות ממש בכתב יד ומאז רק מילא את השם בתוך קמיעות מטלמות. כמדבן שהקמי־עות הללו לא היו אפקטיביות כמו אותן שכתב בכתב יד. מעידים עליו כי כבר לפני 50 שנה ואו אבלו מופתים למעלה מדרך הטבע.

סיפר־חסיד ברסלב שפתגודר בקיית צאנז, ירושלים: "היתה לי דיקת מרתף ולא הצלחתי בשום אופן למכור אותה. כל המתווכים כשלו. באתי לזדב כדורי והוא נתן לי קמיע הד־רה לי לשים אותו מעל רלת הכניסה לדירה.

כך עשיתי ואכותו יום ממש הדירה במכרה".

ידוע שהבה בהלכה בהלי שידוש ממנו ידע מוכה בקבלה מעשית.

יוד שבט

בחסידות חב"ד מציינים שלושה אירועים שחלו בי' שפט: הסתלקות חתבנית הצדיקית רבקה אשת ר"ק אדמו"ר רבי שמואל (המהר"ש) זי"ע, דדבדיעה לאדמו"רי חב"ד: הסתלקות ר"ק האדמו"ר הזקן"ע (רבי יוסף יצחק) זי"ע, תותנו של חדבי מלובבזי"ע וקבלת האדמו"רות וד נשיאות בלשון חסידי חב"ד) של ר"ק האדמו"ר מלובבזי"ע, רבי מנחם מנדל שנאוזרסוי זי"ע, ביל' שבט תשי"א אמר האדמו"ר את המאמר החסידי הראשון ("באתי לגני") ולתלמידות חב"ד היתה הדיוותו.

מאז הסתלקותו לא נשמע קול בדוד ונצלול של בנו־ינו יחדי דחי' (או אחד) בעניני יהדות העולם וישראל. ובתקופת השכת ההתנתקות שאלו־אמרי רביע אויפר הדבי מלובבזי"ע מאז הסתלקותו חב"ד קדיעה "ואין עם בי־לדבר" וחלוויא שתנועה ספוראדי ו תאמת כי חות ותיכון בה האחדות, למדית הקשיים הניצבים בתוכבי שדוזיות.

*

בר־שבט חל יום הזיכדת האדבעים של הנאחו דבר יחיאל יעקב ויינבדג זצ"ל בעל "שדי־אש" על הש"ם, והנה סיפודי מתוך "ימי מלך" על הפגישה בינו, בינר עשיבות ד"ויא, לבין חבדי מלובבזי"ב.

"הדב יחיאל יעקב ויינבדג שכיהן כראש בית המדדש דרבנים בברלין סיפר כי באותה תקד זה נכנס אליו אברך שעשה עליו רישם רצ־ני, וביקש ממנו אישור כי הוא מוסמך לייראה. אישור זה היה נחוץ לו כדי לעשות בו שימוש בספריה המלבנית, ודוק צריך היית לאישר מאישיות מוכדת בברלין, הדב ויינבדג שאל את האברך באיזו סוגיב הוא יבדי דבתיו את זיי עותאקודם שיוכל זו את האישור. תדבי השיב כי הוא יכול לשאול אות: בכל נושא שדוא בעד ניי, ואפילו בקונטרס שחיבר הדב ויינבדג, ויצא לאור שנים ספדיות קודם דמי.

הדב ויינבדג התפעל מאוד מהתשובה, "עוד יותר מדשימתו ראשונית של האברך הצעיר על הקונטרס שחיבר. האברך היה לא אחד מאשר הדבי שדיוא", וי"ע.

ימי השובבי"ם

"סיבת הצרות והמצוקות הקורות אותנו"

(מכתב ממרן בעל ה"חפץ חיים" זצ"ל וי"ע"א)

הנה רבים שאלוני הדי אנו מאמינים בה' ובהשגחתו הפרטית שהוא עושה עימנו ועימכם הרי מעשים, ובכל הסיבות המאורעות המתחוות בעולם רמי מדיי, ובדסתים בקיא יכולים לומר: "אם יתקן שופר בעיר וגו אם תחזיר רעה בעיר זה לא עשה", ואיך בר אות עשר אלהים לנו, הלא בדבדי אתד נתרבו סיבות ומאורעות נוראות שלא נשמע כמותם בעולם, ובודאי צדיק ד' בכל דדבדיו. הלא ישנו קונ־ד"ה העצדי דינא בלא דחמי. הא"כ נחקודד בשר מי הדעות הללו עלינו. הלא כדי שנתע־בדם של צדות ומציקות, תסדי השגחה נוראה דואה. אמנם באשר נתבונן היטב נעמיק בדבדי חולל נמצא את הסיבות שגדמו לנו את כל הצדות והמצוקות שאנו סובלים. אבל אם נתאמץ אחדים שהם לבדם מדאים לנו בלילי שבבדי בארץ עלינו כל הצדות.

איתא בחול' (ע"ז י"ח)א"ד אלעזד כל המתלוצץ יסדדים באים עליו. שנאמד ישעיה כ"ח) "עתד אל תתלוצצו פן יחזקו מוסדיכם" (פי' יסדיכם), ד"ב קונטא אמד. מדוצים מתמעטו. שנאמד (הושע י') "משך ידו ליצצים ויסדים". הסבד שהוא הפתדה ד לדוד את כל משכה מן הדיצצים), דק תגתם בר תגילא אומד שנגדם בליד לעולם, שנאמד ישעיה ב'ח) "עתד את תחלצצו ינו כי כלה ונחדצה שמעתי". וי"א אמד תחילתו יסדים סופו בליד.

הדי תחזן כמה גדול כוח הליצנות, שמלבד ענינה לגדיא של האדם לעוה"ב, ידי בי אלי לעונ־שים המה בעוה"ז, שהמה בודאי דק התחלה לעונש לעוה"ב.

הנה בעוה"ב תטציא דיצדי"ק שהוא תשטי תחבלה תדשה להחטיא את אחינו בני שדאל בעוה שלא ילצנות ולגדים הסתלקות השפעה מהעולם. חוא על ידי שדואת העונים שנתרבו באדץ בד מנינו. שנמצא בהם דבדי ליצנות לשהוא תכליות תחבלה וחבי בעיה מיוחב. אם דא דיי נב בארם קדאים מקבלים ב"כ לזה, כי אז לא הדמיסו אותם. קדבד זה נעלם מכל. שכולם יהיו נתבעים ע"ז לדין בבואם לייתן דין וחשבון לפני מל"ב יתב"ד. ת המדמיסים הן המוסדים הן הסדואים את תם, ועניו זה נעשה להדבה מאחינו בישדאל דבדי הבדתי למאד שאי אפשר להם להיות יום אחד בלא עונת יכמה שעות ביום מבלה האדם על סדואתם.

ועוד שמעתי שעודדיה נוראה, שימי השבתית ומשדעים שנקבעו להיות בימי מקדא קודש לד' קדאת בהם בדברי תודה ויראה, בדסתים יבחר את יום השבת לקדשה, נתפר בעוה"ב שנבר תשהו תנחיג שבכל עש"ק יסדים מדיסים אותם בפלדים מאשר בימות החול. ודעודדים משתדלים אחד מל מיני ליצנות ושחוק ונידול פה, והדבה מאחינו בני ישדאל מבלים את כל יום השבת הקודש בד דיאת עניגים כאלו.

אדי לאחינים שכך שומעות, אדי לעיניים שכך דואות, מה שנעשה בעיה"ד שמזלזלים כל כך בק דישה השבת החגים, שאפילו בחול אסדים לקדיש בהם משום מושב לציצ, ענינם הליצנות גדיל לאבד כ"ל, ענינ זה נאמר גם על המדשיעים דאר, כי מדשיעים העודבים, שאפילו מי שמשתמ דב דיים כאלו ישתוק אמרי חול שעליו נאמר "עשם ה' יצול שם", וכל שכן מי שהביא לכמה אלפים אנשים לכלל זה, הם הוטאים ומחטיאים את הדבים שאין מספיקה בידם לעשות תשובה.

ומלאה גדולה לי על הבשדים שבאחינו בני ישדאל המאמינים בה' תודיעים את חומדת העון, שגם בהם נמצאים הדבה שבשלים בזה שעתשתים אחד דבדי הזצר ומבלים כמה שעות ביום ע"ז, ולא הם יודעים את חומד העון, מדיע אינם שמים על לב את גדיל העה של ביטול תודה, גם העיונו המד של ל' בנות, ולא עוד אלא שהזיו נתפסים בעון דבדים, ודדמה הפשוט בראותו שגם הכ' שדים לוקחים חלק בקדאת העונים, ממילא מתדיים גם לעצמם. נמצא שהם גודמים להם לחטא ז, ואם לא שהיו קדאים בם, בי אז חיילו גם הדבה מהמה לקדיק.

תנה לבד המכשלה הגדולה הזאת, נתבונן נא ממה ביטול תודי יש מעניו זה, משום שבאחדה שעה שהוא קדא את העונים, הדי הוד בידו ללמוד תודי ולקדות בספדים המעודדים את האדם לזוהדה ולייראי, והדבה הזה הוא לא בימים אחד או יומיים, אלא הדבה הזה תהי, ונשנר בכל יום ויום, חלק גדול מחי האדם הזה אצלו לבשלו על קדאת העונים המלאים בשחוק ולילצנות ובטל פו יכפידה.

והוא הסיבה שנתמעטה השפעה העליונה מאתנו על ידי בואת עלינו כל הצדות והמצד קות הקדושות אותנו. הזה.

(מתוך "קדושת יום־ים")

באולו נכתב ואתמול.

schiffs@013.net.il

עורכת המוסף: ליאור גרזים מגן • Email: grizim@hotmail.com • עיצוב גרפי: נטלי פוטר • תגובות: ת.ד. 57010 תל אביב 61570